

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 13/2023
07.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Цветковић, адвокат из ..., против туженог „CP Digital – Global Print“, ДОО из Београда, чији је пуномоћник Зоран Милојковић, адвокат из ..., ради поништаја решења и исплате, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1261/22 од 26.05.2022. године, у седници већа одржаној 07.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1261/22 од 26.05.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1261/22 од 26.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3156/2019 од 04.10.2021. године, којом је одбачена као неблагоприятна тужба тужиље у делу којим је тражила да се утврди да је тужилца засновала радни однос на неодређено време код туженог, а на основу Уговора о раду закљученог и потписаног од стране парничних странака 16.06.2014. године, под бројем ./2014 на радном месту „...“ (став први изреке првостепене пресуде), одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужени да врати тужилцу на радно место „...“ (став други изреке првостепене пресуде), одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужени да исплати тужилци на име неисплаћених нето зарада за период од децембра 2016. године до маја 2021. године, појединачно одређене новчане месечне износе, са законском затезном каматом, ближе одређено у изреци (став трећи изреке првостепене пресуде), одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужени да на име неисплаћених

доприноса, на назначене износе, уплати за тужиљу доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање (став четврти изреке првостепене пресуде) и обавезана тужиља да исплати туженој на име трошкова парничног поступка износ од 348.000,00 динара (став пети изреке првостепене пресуде). Ставом другим изреке побијане другостепене пресуде, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, из свих законом прописаних разлога.

Тужени је благовремено поднео одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Сл. гласник РС", број 72/11...18/20) и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП. Ревизија је изјављена из свих законом прописаних разлога. Међутим, у ревизији се одређено не наводи о којој се евантуално учињеној битној повреди одредаба парничног поступка у конкретном случају ради, а због које се ревизија може изјавити у смислу члана 407. ЗПП, због чега се у том делу ревизијом не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог на основу Уговора о раду број ../2014 од 16.06.2014. године, на одређено време од три месеца у периоду од 16.06.2014. до 30.09.2014. године на пословима ... и уговореном месечном бруто зарадом у износу од 29.780,03 динара. После истека времена на које је закључен наведени уговор о раду, тужиљи је на основу решења о престанку радног односа отказом уговора о раду број .. од 13.09.2014. године престао радни однос. Тужиља је наставила да ради код туженог без закљученог уговора о раду. После поднете тужбе (20.03.2015. године), тужени се обраћао тужиљи са позивом за враћање на рад, без достављања примерка уговора о раду за радно место ..., које је послове тужиља обављала до 26.01.2015. године, када је престала да обавља рад код туженог.

У овој парници из радног односа, пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 56/2019 од 30.08.2019. године, ставом другим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 881/15 од 04.10.2018. године у ставу првом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиље да се утврди да је ништаво решење туженог број .. од 30.09.2014. године, о престанку радног односа на одређено време.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је примењено материјално право, када је одбачена као неблаговремена тужба тужиље ради утврђења постојања

радног односа на неодређено време код туженог и одбијен као неоснован тужбени захтева тужиле ради враћања на радно место ..., исплате на име неисплаћених нето зарада и уплате тражених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање.

Одредбом члана 195. став 1. Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр.24/05...75/14), је прописано да против решења којим је повређено право запосленог или кад је запослени сазнао за повреду права, запослени, односно представник синдиката чији је запослени члан а кога запослени овласти, може да покрене спор пред надлежним судом. Одредбом става 2. овог члана да, рок за покретање спор јесте 60 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права.

Наиме, како је предмет тужбеног захтева утврђење постојања радног односа на неодређено време, у ситуацији закљученог уговора о раду од 16.06.2014. године, којим је уговорен рад на одређено време и донето решење о престанку радног односа тужиле од 30.09.2014. године, на одређено време, који производи правно дејство, с обзиром на то да је у том делу правноснажном пресудом одбијен тужбени захтев тужиле за поништај тог решења, имајући у виду да је тужба у овој парници поднета 20.03.2015. године ради утврђења незаконитог престанка радног односа, а поднеском од 01.08.2018. године истакнут тужбени захтев за утврђење постојања радног односа на неодређено време то је у том делу правилно одбачена као неблагоприятна тужба, јер је поднета по протеклу законског рока од 60 дана из члана 195. став 2. Закона о раду. Притом, у конкретном случају код постојања решења о престанку радног односа на одређено време, не може се тражити утврђење постојања радног односа на неодређено време за период на који се то решење односи.

Одредбом члана 191. став 1. Закона о раду је прописано да, ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, на захтев запосленог, одлучиће да се запослени врати на рад, да му се исплати накнада штете и уплате припадајући доприноси за обавезно социјално осигурање за период у коме запослени није радио.

Према томе, како је у конкретном случају одбијен тужбени захтев тужиле ради поништаја оспореног решења о престанку радног односа и није утврђено даље постојање радног односа, то је правилно одбијен тужбени захтев тужиле ради враћања на рад, исплату на име накнаде штете, а на име неисплаћених нето зарада и уплате припадајућих, а тражених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање.

При томе, како се одбија као неоснована ревизија тужиле и наводи из ревизије, између осталог и о фалсификованом уговору, нису од утицаја на другачију одлуку овог суда то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, због чега је одбијен као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију применом члана 154. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 165. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић